

Pietní akt 15.9.2021, Žatec

Vážení kamarádi, kteří nám, současným aviatikům, držíte místo u nebeského leteckého baru.

Tak, jako loni a devětkrát předtím touto dobou, i dnes hovořím především k Vám, neboť právě Vy jste schopni se na to naše současné, trapné hemžení a hašteření tady na zemi podívat s nadhledem. Nedávno jsem si prohlížel asi 60 snímků zeměkoule, pořízených astronautem Douglasem Wheelockem. Z výšky zhruba 400 km je ta naše modrá kulička nádherná. Čím však níže, tím je to žalostnější. Prosím, kamarádi, na chvíli odložte sklenky a vyslechněte moje vyznání. Těch pár minut Vás už určitě nezabije. Dozajista si vzpomenete, že například loni jsme si společně všimli, jak si někteří čeští zakomplexovaní kvazipolitici vylepšovali svoje pošramocené Ego likvidací bezbranných soch. I dneska mám v úmyslu se pozastavit nad tím, čeho jsme aktuálně svědky. Přiznám se, mám toho na srdci docela dost.

Před měsícem jsem moderoval již sedmý Pietní akt u památníku na Ruzyňském letišti. Právě Vám, kteří jste se vrátili z Albionu v roce 1945, byl vytvořen v roce 2015 a odhalen v srpnu téhož roku. Tenkrát po válce jste se vraceli do rozbolavělé vlasti, plni očekávání lepších časů pro Vás a v přeneseném slova smyslu i pro Vaše kamarády, kteří přinesli oběť nejvyšší. Nikdo z nás, jak tady dneska stojíme, si neumí ani náznakem představit, jak velkým zklamáním a ponížením muselo být pro vás procitnutí do neskutečné zvěle, kterou proti Vám zakrátko rozpoutali ti, kteří si začali hrát na komunisty, jakési lepšolidi. Přitom to v řadě případů byli tehdy právě oni, kdo za války kolaboroval s Němci a potřebovali odvést pozornost od svého zruďného provinění. Osobně jsem se s většinou z **Vás** znal od roku 1982, odkdy jsem vás každoročně touto dobou, na Den letectva, zval na svoje letiště Korea. To letiště právě zažívalo poslední dekádu svojí slavné existence. Rovněž si velmi zřetelně vzpomínám, s jakým zadostiučiněním jste **Vy**, jimž bylo dáno se toho dožít, vítali změny,

kteřé po převratu na sklonku roku 1989 oběma národům Československa nově přichozími mocipány byly slibovány.

Ale, slovy Jana Wericha, opět bylo a je všechno jinak. Namísto odstranění totalitních metod života a vytvoření lepší společenské a ekonomické nadstavby v sice nijak zvlášť bohatém, leč naprosto nezadluženém a ve všech základních atributech soběstačném státě, se Československo a následně Česko, za jehož svobodu jste bojovali, neskutečně rychle proměnilo v Klondajk, plný zlatokopů a zlodějů ve velkém. Dnes Čechům v Česku nepatří takřka nic a jsme doslova nuceni se řídit nesmysly, vzešlymi z choromyslných mozků Evropské komise a Evropského Parlamentu, po vzoru dřívější RVHP.

Čeho jsme se po 30 letech tzv. demokracie, svobody slova, tržního hospodářství a všech dalších slibovaných honosných pojmů, dočkali?

Vážení, již bohužel nežijící, kamarádi. Často se mi nechce věřit svým smyslům, když čtu nebo poslouchám „vyjádření“ některých politiků, komentátorů, novinářů, umělců či studentů, kteří agresivním způsobem atakují nás, co nestojíme s nimi v jednom šiku a nechceme převrátit svět naruby. Nebudu tu vyjmenovávat, o jaké postoje vlastně jde. Každý dneska ví, že jsme tu „**my**“, stále bázlivě mlčící většina, která chce žít v přehledném světě tradičních hodnot a chce se věnovat čistým radostem obyčejného života. Proti nám stojí „**oni**“, tedy hlasitě a sprostě řvoucí menšina, která chce za každou cenu prosadit nereálné vize svých mecenášů o přeměně lidského světa v mraveniště nesvéprávných, bezpohlavních a nemyslicích bytostí. Kdybych chtěl volit tvrdá slova, řekl bych, že i za cenu přešlapování mrtvol. Umím si představit, jakými jadrnými výrazy **byste Vy**, kteří jste poznali bohatství zachování holého života, dokázali tyto odborníky na společenské vazby počastovat.

Co se to vlastně stalo, že zejména mladá generace neguje všechno to, v čem jsme my vyrostli a **Vy** společně s našimi předky vybudovali?

Vyrůstal jsem v rodině, kde jsme si vážili jeden druhého. Ve škole mi vštěpovali úctu k našim předkům a lásku k národu a k naší zemi. Učili mě, že tohle jsou Čechy a žije tu český národ. Je to naše vlast, za kterou jsme odpovědní a budeme se mít dobře jen tehdy, pokud o ni budeme pečovat svědomitě, s úctou a láskou. Učili mě, že si musím brát příklad z předků, kteří pro svou vlast umírali, bojovali s nepřáteli a postavili se i přesile, neboť cítili odpovědnost za svůj domov, za svoje děti, manželky, rodiče, prarodiče. Nehrbili se před nepřítelem a pohrdali vlastizrádcí. Za vlastizradu byl trest smrti. Vlastizradou je míněno to, když by někdo chtěl vydat tuto zemi a její lid nepříteli. Pro mnoho generací byla vlastizrada tím nejhorším, čeho se mohl Čech na Čechovi dopustit. Bylo toho hodně, co mě učili a čemu jsem věřil. Asi mě vychovali divně, protože všechno to, co jsem miloval a v co jsem věřil, **je dneska špatně**. Za zločin vlastizrady je dnes naopak pokládáno vlastenectví. Dozvídám se, že tahle země nepatří nám, Čechům, ale patří všem, celému světu. Dozvídám se, že o svém osudu nesmíme rozhodovat my, ale jakési lidskoprávní organizace a mezinárodní soudy. Dozvídám se také, že národy, které dobře hospodařily, mají své bohatství odevzdat těm, které hospodařily špatně. Nejsem ekonom, nejsem historik, ale přiznám se, že neznám v lidských dějinách analogickou situaci, aby se bohatý národ dobrovolně vzdal svého bohatství ve prospěch parazitů a lenochů. Mnohým z nás padli rodiče, prarodiče, příbuzní ve světových válkách 20. století. Mně osobně děda v 1. Velké válce. Bojovali proto, aby jejich rodiny mohly žít ve svobodných Čechách. Dnes se dozvídám, že není správné

bránit vlast, že je lepší se sebrat a vyklidit prostor pro (přemnožené) nově příchozí. To neznamena, že nechci pomoci potřebným lidem.

Učili mě, že mám být velkorysý, laskavý a štědrý. Pokud někdo o pomoc požádá a já mohu pomoci, mám to rozhodně udělat. A udělám to i když mne to stojí vlastní síly, peníze, čas a třeba musím i trochu riskovat. Děláme to tak všichni, pokud ovšem ten, kdo pomoc potřebuje, si ji nevynucuje násilím a nechce víc, než mu můžeme dát. A nerozhodují o tom byrokrati, ale naše srdce. Nelze pomáhat všem, může se stát, že na to naše síly nestačí. Neplavec přece nemůže skočit pro topícího se, ani kdyby nakrásně chtěl. Pomoc někomu je záležitost pouze našeho svědomí. Pokud někomu z jakéhokoli důvodu pomáhat nechci, neudělám to. Je to moje nezadatelné právo. Mohou mi spílat, že jsem xenofobní, ale já zůstanu Čechem a vlastencem. Budu dál milovat tuhle zem a budu chválit naše předky za to, že tuhle zem uchránili proti nepřátelům. Odmítám vlastizradu a budu se dál chovat tak, abych se v budoucnu, kterého mi už zas tak moc nezbyvá, mohl podívat do očí svým dětem a vnukům.

Když někdo chce ovládnout masy lidí, musí nejdřív najít nějaké šikovné téma, které je rozdělí a pak je postavit proti sobě. A je úplně jedno, jestli k tomu dojde v Česku, nebo v Afganistánu. Proto tady u nás dnes stojí očkování proti neočkovaným, Zemanovci proti jeho odpůrcům, barevní proti bílým, mladí proti starým atd. Kdo si pořád naivně myslí, že už se zase nenacházíme v éře najatých udavačů a vševědoucích domovních důvěrníků, necht' si konečně sundá klapky z očí. Už dlouho jsme zase svědky pokřivených soudních rozhodnutí a podvodných prezidentských amnestií pro největší zločince státu. Už zase nabádáme svoje děti a vnoučata, aby ve škole a na ulici nemluvily o všem, co doma slyší.

Tragédií dneška ale je, že nás, svébytné a samostatně uvažující, ta řvoucí menšina nutí, abychom poklekli a bezpodmínečně poslouchali stoupence Nového světového řádu. Dostojevský v roce 1872 říká ...

Tolerance jednou dosáhne takové úrovně, že inteligentní lidé budou mít zákaz myšlení, aby náhodou nepohoršovali imbecily. Mnou přeloženo ... **Moudřejší ustupuje tak dlouho, než se z něj stane blbec.**

Přátelé pojdte se mnou porovnat v našich podmínkách jednak podzim 1989 a následně léto 2019. V devětaosmdesátém v Praze na Albertově mladí demokraté demonstrovali za uskutečnění svobodných voleb. S odstupem 30 let, před dvěma roky, na Letné mladí demokraté, kteří si říkají Milion chvilék, demonstrovali proti výsledku svobodných voleb, po nichž jejich otcové a matky volali. Co dodat? Snad jen s **Markem Twainem** to, že kdyby volby mohly něco změnit, dávno by je Velký bratr zakázal. Ale prozatím zůstáváme u toho, že se volby dají snadno zfalšovat. Je to jeden z nejodpornějších konců politiky pravdy a lásky.

Karle Kutlvaschere, Aloisi Vašátko, Františku Fajtle, Františku Peřino, Karle Janoušku, Františku Chábero, nelze Vás všechny vyjmenovat ... nicméně, neumím si vůbec představit, jak Vás dobře znám, že poníženě klečíte před svým kolegou, anglickým či americkým pilotem tmavé pleti a omlouváte se mu za to, že jste běloši.

Rodina, škola, kultura – to vše je dnes opět, po vzoru 50. až 80. let minulého století, zasaženo morem **„jediné přípustné pravdy“**, a tím pádem tyto instituce ztratily svou funkci. Jedince nerozvíjejí, ale vytvářejí z něj opět poslušnou loutku k manipulování. **Kamarádi moji,** věděli jste v době 2. světové války, že nasazujete svoje mladé životy za takovýto výsledek? A věděli jste po převratu v r. 1989, v bláhové naději v lepší zítřky, že se nic, ale vůbec nic nezmění?

Co je to názor? Říká se, že názor je jako díra do řiti. Tu má také každý. Ale poznat, který názor či komentář je správný a který ne, to si od stolu, škrtem pera, může dovolit jen někdo neseriózní nebo nevzdělaný. Zkrátka ten, kdo se opírá o jednoduchá až stupidní, hlavně že hlasitá, hesla a nezatěžuje se pochybnostmi a hledáním souvislostí. A co je naprosto úchylné, je říkat, který názor je ten správný.

Kdo dal komukoli právo rozhodovat o tom, co si mám myslet a co mám říkat o světě, ve kterém žiju? Tomu se přece docela obyčejně říkalo dřív a také dnes se říká **cenzura**. Nemám snad pravdu, **paní evropská komisařko Věro Jourová?**

Nežijeme v demokracii, pokud si lžeme do očí a říkáme tomu korektnost. Nežijeme v demokracii se svobodou slova, pokud jsou nám opět cenzurovány naše názory a pokud je nám vnucováno, co máme číst nebo poslouchat. Nežijeme v demokracii, pokud je právo ilegálního narušitele státních hranic povýšeno nad právo původních obyvatel a pokud jsou vraždy a násilí páchané na domácím obyvatelstvu záměrně zamlčovány. Nežijeme v demokracii, když musíme omezovat svoje křesťanské zvyky kvůli těm, kteří ve svých zemích křesťany pronásledují. Nežijeme v demokracii, když nesmíme postavit vánoční strom na jakémkoli náměstí jakékoli evropské metropole.

Pokud dneska zvláště my starší, po **vzoru Vás**, kteří jste za ni neváhali nasadit a položit životy, se snažíme hájit tuhle zem proti aktuálně stupňující se rozpínavosti Bruselu, Berlína, Washingtonu, nebo Moskvy či Pekingu, ale také Ankary a Kábulu, pak patrně víme, proč to děláme. Máme totiž dlouhodobé negativní zkušenosti s tím, že spojenec byl, je a do budoucna zase bude pouze na papíře. Pokud má dojít na faktické plnění spojenecké smlouvy, vždy ten silnější najde „objektivní“ důvody, proč obsah spojení nenaplnit, nebo proč jej obrátit výhradně ve svůj prospěch. My ctíme pořádek, ctíme rodinu s odvěkou dualitou pohlaví, odmítáme přehnanou a vyumělkovanou korektnost. Neuznáváme jiné složení rodiny, než že máma je ženská a táta je chlap. Ostatně díky tomu všemu jsme se

narodili my a následně naši potomci. Bohužel mnozí z nich se nyní tuto tisíciletou biologickou zákonitost rozhodli bourat v zájmu těch, o jejichž záměrech zhola nic nevědí. Nejsou ničím jiným než užitečnými mouřenínými.

Naši milí kamarádi v leteckém nebi. Moje dnešní vyznání nemělo za cíl fňukat nad rozlitým mlékem. Chtěl jsem ukázat na rozpor mezi tím, co jste Vy a koneckonců i my všichni před 30 lety s nadějí očekávali, a tím, do jaké skutečnosti byste se Vy dnes probudili. Zním životní postoje mnohých z Vás. Víím, že kdybyste měli sílu, kterou jste oplývali před 80 lety, museli byste představitele té dnešní řvoucí menšiny vypráskat bičem. O to smutnější je současná bojácnost starší věkové populace, která vlastně už nemá co ztratit. Pokud Pravda nebude hlasitá, nemá proti permanentně řvoucí Lži naprosto žádnou šanci.

A proto Český svaz letectví, po **Vašem vzoru**, soustřeďuje svoji pozornost především na tu nejmladší generaci, aby aspoň svým malým dílem bojoval proti řízené manipulaci výchovy, do níž je plíživým způsobem dnešní školství zatahováno. Také proto byl vytvořen tento Váš památník. Také proto bylo vybudováno letecké muzeum Korea – Merkur v Bezděkově. Také proto jsem z pozice funkce znovu otevřel otázku legalizace oslav Dne letectva v Česku.

Ani nevíte, moji drazí zesnulí přátelé, s jakým vděkem konstatuji skutečnost, že jsem se téměř se všemi z Vás poznal a bylo mi Vámi umožněno vzájemné tykání. Děkuji, že jste mi věnovali chvilku poslechu a příští rok oficiálně, odtud ze země, na slyšenou.

Václav Vašek